

Stephan Randahl

LUCA

og de døde munkes hemmelighed

KRABAT

Stephan Randahl

LUCA

og de døde munkes hemmelighed

Bøger i serien

Luca og den skjulte naziskat

Luca og de fem gravkamre

Luca og de døde munkes hemmelighed

KOPIEN

”Velkommen til Kreta,” sagde Luca og gav Marius en highfive.

”Har du husket bogen?” spurgte Marius nysgerrigt.

”Selvfølgelig har jeg det,” svarede Luca. ”Vi har jo et mysterie, vi skal have opklaret.”

Marius snupede sin kuffert på transportbåndet.

”Jeg håber, vi får tid til det.”

”Hvad mener du?” spurgte Luca.

”Du skrev, at vi skulle hjælpe din farmor med forberedelserne til hendes fødselsdag,” fortsatte Marius.

”I Grækenland fejrer man ikke fødselsdag, men navnedag,” rettede Luca. ”Og vi skal altså ikke hjælpe hele tiden.” Han pegede utålmodigt over mod et stort blåt Exit-skilt i lufthavnens ankomsthal. ”Kom nu. Farfar holder og venter.”

En times tid senere var de fremme ved farmor og farfars store hus i landsbyen Plaka.

Farmor gav Luca et hurtigt kindkys, så vendte hun sig mod Marius og gav ham et kram. ”God dag, Marius. Og velkommen til Kreta.”

”God dag, og tak for invitationen,” svarede Marius og stirrede undrende ud på den store terrasse. Lanterner i flere farver hang som guirlander fra det ene platantræ til det næste. ”Er I allerede færdige med at pynte op? Festen er jo først om tre dage?”

Farmor smilede. ”Dem der hængte Lucas farfar såmænd op allerede i sidste uge.”

”Vi mangler stadig en del,” sukkede Luca.

”Jeg ved godt, at I også er her på ferie,” smilede farmor. ”Jeres værelse er i øvrigt klar i kælderen. Du kender vejen.”

”Hvor er Sara?” spurgte Marius.

”Lucas storesøster er i Chania og handle for mig,” svarede farmor. ”I ser hende senere.”

Luca puffede til Marius. ”Kom. Lad os gå ned og kigge i bogen.”

”Og opklare mysteriet,” fortsatte Marius.

For et halvt år siden havde Luca været på besøg hos Marius i Rom. Der havde Marius' far foræret Luca en ældgammel bog fra sit store bibliotek.

Luca trak sin rygsæk frem fra under sengen. Han tog bogen frem og rakte den til Marius. "Din far sagde, at bogen har tilhørt en revisor. Jeg kan ikke se, hvordan ..."

"Far er overbevist om, at den er meget mere end bare kolonner med udgifter og indtægter," afbrød Marius og kørte sine negle hen over forsidens guldrelief. "Hvor er billedet?"

Luca bladrede op på midtersiderne. Han snuppede et løst billede, der lå inde i bogen, og viftede med det. "Har du fundet ud af mere om det?"

"Næ, jeg synes stadig, det virker underligt," svarede Marius og klappede på bogen. "Billedet forestiller åbenbart den originale bog, som den her er en kopi af."

"Og så har nogen skrevet det her på bagsiden af billedet: *Originalen. Der viser vej til brødrenes skat.*" Luca kiggede forvirret på Marius. "Hvordan skulle en revisors optegnelser kunne vise vej til noget som helst?"

”Jeg spurgte far, men han kender ikke noget til nogle brødre eller nogen skat,” svarede Marius og holdt en pause. ”Men han kom med et forslag. Når han er på Kreta for at arbejde, tager han altid ind til den samme antikvarboghandler i Chania. Han siger, at det er der, han har bogen fra. Måske skulle vi spørge boghandleren, om han ved mere om den?”

”Men vi viser ham ikke billedet, vel?” spurgte Luca.

”Nej, nej.” Marius rystede på hovedet. ”Selvfølgelig ikke. Det holder vi for os selv indtil videre. Vi spørger bare, om han har set bogen før.”

”Lad os tage af sted efter frokost,” sagde Luca og lænede sig tilbage på sengen med armene under hovedet.

”Ja, den vil du vel ikke gå glip af,” smilede Marius.

ANTI-KVARBOGHANDLEN

”Ved du, hvor boghandleren bor?” spurgte Luca, da han og Marius sad i bussen mod Chania.

”Sådan nogenlunde,” svarede Marius. ”I Lædergaden. Jeg har været med far derinde et par enkelte gange.”

Lædergaden hed egentlig ikke sådan, men de mange tusinde turister, der hvert år besøgte byen, kaldte den sådan på grund af de mange små gadebutikker med lædertasker, rygsække, sko, bæltter og kufferter.

”Der,” udbrød Marius og pegede.

Det første, Luca fik øje på, var nogle gamle træ-kasser med slidte bøger. De stod i flere rækker ude i gaden. To store blåmalede trædøre stod vidt åbne. Over dem hang et rustent og falmet metalskilt med ordene Books and more. George Papadakis.

I et af butiksvinduerne lænede et håndmalet skilt sig op ad en stak slidte bøger. På det stod der Vivlía antíkes.”

”Antikvarboghandlen. Det er her,” udbrød Luca.

Foran vinduet sad en ældre græker og drak kaffe. Han havde bare fødder i sandaler, hvid skjorte og slidte cowboybukser på. De tre øverste skjorteknapper stod åbne. En kraftig pels af sorte krøllede brysthår stak ud.

Marius gloede på ham og kom til at gå ind i en af trækasserne, så den var ved at vælte. Den ældre græker rejste sig med et sæt og kiggede spørgende på Marius.

”Signomi, undskyld.” Luca skubbede trækassen på plads og smilede venligt.

”Leder I to drenge efter noget bestemt?” forsøgte den ældre græker på et lidt ubehjælpsomt engelsk.

”George Papadakis?” spurgte Marius.

”Det er mig,” svarede den ældre græker.

Marius klappede på sin skuldertaske. ”Vi har en bog, vi gerne vil have Dem til at kigge på.”

”Sig mig,” sagde hr. Papadakis og holdt en pause. Han skubbede sine briller op i panden og stirrede på Marius. ”Det er vel ikke unge hr. Lorenzo?”

Marius nikkede.

”Og du har ikke din far med?” spurgte hr. Papadakis.

”Ikke denne gang,” svarede Marius og gav hr. Papadakis hånden.

”Jeg har slet ikke tal på, hvor mange gange din far har været her og bedt mig finde en bestemt bog,” fortsatte hr. Papadakis.

”Jeg er på Kreta for at besøge min ven her,” sagde Marius og klappede Luca på skulderen. Han tog den store røde lærredsbog op af sin skuldertaske og rakte den til hr. Papadakis. ”Mon De kan fortælle os noget om den her?”

Hr. Papadakis skubbede sine briller tilbage på plads og gloede med store øjne. Han kiggede sig omkring. ”Hvor har du den fra?” Han tog fat i Marius’ skjorte og trak ham ind i boghandlen. ”Kom med.”

